

Матеріал нашого снацівельно-го кореспондента Світлани Лисаренко про цю подію читай-та у наступному номері.

З братом Ювіе пошани м. Мельничка

ЯКОЇ УКРАЇНИ

ГОЛОС України

Газета Верховної Ради
Української РСР

Головний редактор
Сергій
ПРАВДЕНКО

Редактори:

Олександр БІЛИК
заступник редактора

Анатолій ГОРЛОВ
заступник редактора

Олександр
ЕМЕЛЬЯНОВ
член-кореспондент
АН УРСР

Володимир
КРАСНОДЕМСЬКИЙ

Леонід
САМОЙЛЕНКО
заступник редактора

Борис
СИДОРЕНКО
заступник редактора

Анатолій
СОЛОНСЬКИЙ

Віталій СУДДА
відповідальний
секретар

Розмова головного редактора «Голосу України» С. М. Правденка з Головою Верховної Ради Української РСР Л. М. Кравчуком

— Леоніде Макаровичу, у році, який мику, Вас обрали Головою Верховної Ради республіки. Що означає те головним своїм здобутком на цій посаді, а що, можливо, невдачею?

— Про здобуток важко говорити. Здобутки — це тоді, коли в суспільстві стає краще. Як це не прикро, поліпшити ситуацію не вдалося, життя людей стає все складнішим.

— Але все ж таки Вам вдалося, як на мою думку, роботу Верховної Ради певною мірою направити у конструктивне русло.

— Як ніколи, коли сам з собою, пропуская всі події через свою свідомість, бачу — скільки ж ми разом пережили. Коли йду до Верховної Ради, на сесію, то в мене одні тільки бажання: зберегти Верховну Раду. Яку б оцінку їй не давали, вона заслуговує на те, щоб її поважали. Нам вдалося значущі документи прийняти. Декларація, Закон про економічну самостійність безпильний кодекс, Закон про пріоритетний розвиток села, про міліцію. Можна назвати ще низку законів, постанов, які свідчать, що Верховна Рада працює і приймає документи, які потрібні народу. Лиша справа, коли ж почнеться реальна віддача від цих документів. Але це вже залежить від усіх Рад, від усього народу.

Через з'ясування позицій різних політичних партій ми продовжуємо виходити на конструктивну роботу. Вважаю також найбільшою заслугою нашої Верховної Ради, усіх нас, що ми не допустили пролиття крові. А небезпека така була. Пам'ятаєте, на початку республіки збиралися і студенти, і учні, і жінки, я виходив до них і бачив, які вони збуджені.

А з іншого боку — міліція, озброєні люди, теж вимотані, теж на граї. Оди помилка! Мені казали: «Давай команду, наведемо порядок». Відповідав: «Я цього не зроблю». Дорікав дехто: «Від ж має бути сильною».

— Можливо, різні у людей критерії, що таке сильна влада? Може, сильна — це і в спокійна, впевнена влада, яку неможливо спровокувати?

— Влада має бути авторитетна. Як це так нічого для народу не зробивши, та й застосувати силу? Народ збуджений перебудовою, свідомість у денного здеформована. А ще ж наші, які дала наша історія. Коли б я міг сказати, що ось, подивіться, ми досягли поліпшень, рухаємося й далі, а певна частина людей тисне, заважає. Але ж досягнень — катма, людей, отже, можна зрозуміти. Не вистачає елементарних продуктів харчування, бракує одягу, житла — все це не сприяє стабільності, збуджує. Народ не вередує, його претензії до влади справедливі. Хоча я знаю, що за справедливо збудженнями людьми стоять ті сили, які сьогодні не хочуть того, щоб був спокій і було добро. За антагонізму до влади за деякими групами студентів стоять політичні сили, які мають свої цілі. Сильна влада — це та влада, яка стоїть на законі і забезпечує виконання закону.

— Вам не здається, Леоніде Макаровичу, що сили, які донедавна ще не мали ніякого впливу на державну владу і звичайно ж комуністів у помилках, самі вже виробили помилку? Зокрема, їх політика багатьох людей налякала, спричинялася до формування у них спотвореного уявлення про суверенітет України, відстоювала від нього.

— Це тактика помилка, але це й стратегія життя тих сил. Ця стратегія народжувалася не у 1985 році, коли люди, про яких ви кажете, почали прийшли до влади, вони ще в 60-і і 70-і розпочинали свою діяльність. І не можна позарити їм за ті часи,

коли ця діяльність не була можливою, не було демократії, яку маємо зараз. Тепер можливості є, і вони виявляють свою стратегію, свою політику, вона в корені іншій, і сказати, що вони вже могли б її змінити, — це можна. Коли взяв якусь нату, то маєш її тягнути. Чому в багатьох людей, які бояться тої суверенності, яку пропонує їм парламентська опозиція? Чи суверенність вважають вони, для українців і перед ними одразу виникає запитання: а що ж ми, а що ж з нами? Підстав для таких запитань є ситуація в Прибалтіці, в Молдові з некорінними національними відомою. У нас, слава Богу, не дійшло до таких перевертень, до такого нехтування правами людини. Але люди думають: якщо завтра владу матимуть ті, хто прославляв Бандеру й Петлюру, що ж тоді станеться з нами? Процеси в Криму, в деяких інших регіонах — підтвердження тої тривоги.

Переконалися, на Україні може бути тільки рівність всіх людей, тільки суверенність для всіх, можливість розвитку культури, соціального розвитку для всіх і чисельних, і малочисельних націй. Інакше не може бути! Інакше ми розхитаємо цей величезний човен — Україну, державу європейського масштабу. І тоді взагалі всі процеси — і найреальніші, і найдемонстративніші, і найперевірніші — припиняться. Бо з одного боку консерватори, а з іншого й новоявлені демократи вже прагнуть диктатури, особливих поновачин.

Думаю, телебачення зробило велику справу, весь час показуючи роботу пленарних засідань. Зараз, коли звертаю до виборців, вони кажуть, що кожного депутата знають. Не тільки на трібуни, а й те, які він думає, що він захищає, що робить. Я не хочу ним сказати, що про нас з вами тільки позитивна думка. Просто люди знають, хто є хто.

Найважливіший документ парламенту, все ж так прийнятий першою сесією, безперечно — Декларація про державний суверенітет. І ось друга сесія. Ратифікуємо Договір з Росією. Мені здається, не всі люди й досі зрозуміли його значення. А як Ви оцінюєте ці документи? Вони — кінця реального суверенітету чи просто «парад суверенітету», як іноді говорять?

— Це реальні кроки, але важкі, вкрай важкі. Є й елементи ентузіазму, кашого бажання, забіягання вперед. Ми не завжди враховуємо розстановку політичних сил, ситуацію в суспільстві. Але в основному, в головному напрямі — то є реальні кроки до реального суверенітету. І вже на другій сесії ми як про само собою зрозумілі речі говорили про захист свого ринку, про республіканське державомовлення. Тобто, ставимо на шлях реального суверенітету. І купони, які би до них не ставились, також захист реального суверенітету. Ми захистили республіку, споживача. Порівняйте, скажімо, життя в Києві, Ленінграді, Москві, в деяких інших містах. Коли хтось приїздить до нас, то каже: «Всі так у вас краще». Нас критикували, мене хрещеним батьком купонів і до сі називають, але люди зрозуміли нас: іншого виходу не було. Так, це адміністративний метод. А треба йти до ринку. Але йти розважлив, крок за кроком, враховуючи реалії. Зараз, наприклад, гостре питання — зарплата лікарів і вчителів. Вона нижча, ніж середньореспубліканська. А на рахунках підприємств сьогодні 24 мільярди карбованців. То хіба ж ми не можемо знайти кошти, які лежать без реального руху, щоб дати цим людям можливість жити краще? Ну чому ми, суверенна Україна, не мо-

жемо цього зробити? Можемо, і на сесії це зробимо. Переконалися, депутати підтримають цей захід. А візьміть село — ми ж знайшли ношії на його потреби, на розвиток. А коли б не мали Декларації, Закону про економічну самостійність, ми б ніколи цього не зробили. І про пенсіонерів потурбуємося, що б на нас не кивав. Бо скажіть, будь ласка, де в світі є уряд, який не захищає свого народу? Де є влада, яка живе за принципом: спочатку всім, а те, що лишилось, — своєму народові? Така влада в демократичному суспільстві не протримається. І знову це те в нас народ терпеливий. Ми мусимо на перше місце ставити, якщо ми влада українська, добробут народу України. Зовсім не хочу сказати, що це означає ізоляцію українського народу. Це просто перший обов'язок уряду. А от все інше — на взаємовигідних стосунках. Ще ж ніхто не дав точної відповіді, скільки все ж так наша Україна дає у союзню копилку, а скільки є в неї? Мусимо порухатися точно, у цивілізованих цінах. А то складається враження, що є центр, до якого десь з неба падають кошти, що республіки дають менше цьому центру, а він роздає більше. Звідки ж бере?

Складність в тому, що система ціл, система оподаткування неوبرкутована. Вони будувалися на адміністративній основі, а не на ринковій. Тому й ніхто не знає, скільки хто віддає. А чий складється враження, що усім допомагає. А ми всі, що ж, не робили й жербаку у нього? Можна республіку йде туди, де сидять добренькі дяді, попросити, поклоняється, вони й дають. А з яких припасів?

— Мабуть, певною мірою — власна частка істини є й тут. Продавалася й продається за кордон значна кількість російської нафти, газу, лісу. Чимало нашої сировини, продукції сільськогосподарства йде до центру. А він — наділяє. Але сьогодні Росія вже не центр, а периферія, а сама господарство багатіє. І правильно каже. Тобто, змінюються позиції республіки.

— Але коли ви поставили питання, то давайте за світовими цінами й зробимо облік, як належить. Тоді буде й інше розуміння. А то складається враження, що ми отут на Україні розбещуємо самі себе, не забезпечуємо, що нам хтось дає. Це ж не правда. От як про нафту сказав: і я теж собі думаю: а навіщо Росія для того йде в Союз, щоб номусь щось задарма віддавати? Ні. Росія теж починає знати собі ціну.

Питання треба ставити, зокрема, так: 65 відсотків союзного цукру виробляє Україна, 45 відсотків олії — Україна. А це ж вкрай важливі продукти. Я вже не кажу про молоко, про іше. Ми — не утримали. Споживаю багато України з трудолюбивим народом, який виробляє стільки продукції, не може бути утриманцем Союзу з мінусовим сальдо.

Адреса редакції:
УРСР, 252047

Київ-47, вул. Нестерова, 4
телефон для довідок
441-88-27
код Києва [8-044]

Рішення
не рецензуються
і не повертаються

Друк авторів
публікації у «Голосі
України» не завжди
співпадає з точкою
зору редакції.

індекс 60955.
Тираж 165.000
Паредплатна ціна
на рік 19 кр. 60 коп.

НАМ ХОЧЕТЬСЯ

— Тобто, нам в що запропонувати, щоб було за що купити.

Так. Ми повинно бути, що ми приходимо і просимо. Ні. Ми повинні працювати, як належить працювати людям. Ніхто нікому нічого даремно давати не буде, утриманням бути — сором, і сором навіть, що нам хтось допомагає харчами з-за кордону, хоча і з гуманних мотивів. Ми трудолюбивий народ, який живе на Україні. Працелюбність українців, росіян, євреїв, поляків, угорців, всіх інших народів, які живуть на Україні, сумніви не викликає. Я працював у Чернівецькій області. Там — повний інтеріонал. І всі працюють, і створюють красу, багатство. Отже, ми можемо обмінювати свій товар з іншими республіками, зі світом на взаємовигідних засадах. Бути народом, який дає конкурентоспроможний вироби, продукцію культури, духовності і поставе перед світом як великий народ, гордий своїми ділами, своєю працею. Це і є нормальне життя.

— Тоді й серед наших вярдові, між наближеними сусідами, росіянами, українцями, всіма іншими, буде більше взаємодопомоги один до одного.

Бо нині не відома інформація про те, хто, кому, що дає й бере, то це й породжує нетерпимість, заєзату між народами.

— Розумієте, звідси й нерозуміння самого Союзного договору. Ми — за Союз. Але за який? За Союз «формальних» зв'язків. За зміцнення економічних, інших зв'язків, будівництво нових конструкцій нового Союзу. Послухаємо людей, що вони скажуть після нашого референдуму. Але ж треба запропонувати народові такий проєкт, щоб, голосуючи, люди знали: який дасть нам свободу, дасть не тільки права політичні, економічні, права людини, а й допоможе жити, працювати і нікому не нав'язувати життя, як належить цивілізованим людям.

Щодо Союзного договору. Я думаю, що ми маємо передати в Союз якомога менше функцій. Скажімо, екологію, оборону, космічні дослідження — й більше нічого.

— Моя позиція полягає в тому, що кількість функцій — це не є константа. Те, що ми віддамо, приміром, в 1991 році, не означає, що так воно буде і в 2000 році. Це буде змінюватися. Сьогодні ж ми повинні передати те, що нам економічно вигідно передавати. Для того, щоб забезпечити і спокій, і оборону. Не просю так, не механічно до цього підходити. Мають бути обгрунтовані розрахунки. Я прошу нас уряд і зробити. Щоб побачити, показати, що ось це може вирішити тільки одна єдина для всіх структура, що вона це вирішить ліпше і забезпечить прогрес. А далі, ми розвиваємось, ми ж не можемо йти назад. І побачимо, що це перебере Україна безпосередньо на себе.

— А чи не краще не просто передати буквально кілька функцій, в

утворити сильні програми з Союзом, з іншими республіками і виділяти для виконання цих програм не якісь процент від прибутків України, а тільки під четверте даніх програм — цілком компетентні люди?

— Вн розумієте, хоч я знаю цю позицію, але не поділяю поглядів на неї, що буде власне нейтральною організацією і республіки. Приходять ви в цю спільність. Ставите виступати вам питання. А його ж за таких умов треба вирішити консенсусом. То в цьому ніколи не доб'єтесь, можете мені повірити. А якщо я завжди буду в меншості, то мені перестане бути ділами і економічно вигідним бути в спільності. У мене не буде зацікавленості. Кінцеві кімцем, де правде до того, що нічого з цього не вийде. Я пропоную ось якого варіанту. Потрібно точно розмежувати, які повноваження, функції передати дентрові. А далі вже його справа, він відповідає за це, узгоджуючи в принципах питаннях, якщо це стосується безпосередньо якості республіки. То — його сфера діяльності. А ми лишамось собі, скажімо, 80 процентів повноважень, і то вже наша сфера діяльності, наші закони, наша Конституція, і ніхто в це не втручається. Про що слід сказати чітко і ясно? Щоб під виглядом спільності центр не брав на себе зайвого. Треба мати своє і працювати, розвиваючи свої зв'язки. Торгові, економічні, культурні, духовні. Готувати кадри для такої роботи.

— Мені б хотілося бачити Вас на чолі суверенної держави, щоб Вас зустрічали у світі не так, як, скажімо, губернатора штату, а при розмові з праворах і проходилим роїм айськ. Як зустрічають кожного керівника держави.

Все це треба пройти. Мені чи іншому. Але це не залежить від того, в Союзі ми чи ні. Світ іде до інтеграції. І нам теж не треба шукати, скажімо, ринків нафти, ринків лісу тощо. На ринку Росії, України, Білорусії, Казахстану, Узбекистану, інших республік — всі таблиці Мекки, дешева, будь-яка сировина. Для чого ж купувати десь, коли можна вважати нормальні зв'язки і жити, перетворюючи сировину у велике багатство, окупуючи працю. І разом з тим ми можемо бути суверенною державою і стати перед світом як суверенна держава.

Ось діялось на сесію. Бачу: люди не зникли до того, що, скажімо, Голова Верховної Ради України або Голова уряду іде нині з візитами й невідомо куди. Вони ж завжди ішли тільки у складі союзних делегацій. Тобто, Голова парламенту ніколи не представляв Україну як державу. І тепер, коли ми внесли на сесію постанову про напрям розвитку зовнішньоекономічної діяльності України, ви бачили, як у залі було це сприйнято, з якою насторогою. Діють певні стереотипи. Люди думають, що то кроки до розпаду до Союзом. Та нічого подібного. Тільки тоді буде міцний Союз, коли будуть міцні держави. Не вийді з Союзу, а єднання — економічне, з інтегрованою структурою, навіть політичних. І це й в якому разі не означає безправності. Так вже не буде, щоб на ішній території будували, скажімо, атому станцію, а ми не могли заборонити. Щоб розташовували підприємства такий, які нам не потрібні. Щоб аміювати структуру промисловості чи сільськогосподарства, нас не питають. Це й багато іншого — тільки нам вирішувати. Безправні республіки з формальними атрибутами влади у вигляді Конституції, прапора і т. д. але без реальної влади — то минуле. Такий став речей, по суті, і став одною з причин того, що і ми, і всі інші республіки, і весь Союз знаходимося у винятково становчій. У людей втрачається віра, віра в працю, віра в свободу, віра в демократію, віра в право, в те, що ти є господар на своїй землі. Тепер — повертати це треба. Проблем багато. Сьогодні наша промисловість структурно пере-

обтяжена. У нас будували заводи, бо, мовляв, є комунікації і т. д. Тепер будемо виходити з долі дотримати для республіки.

— Леоніде Макаровичу, Ви лідер парламенту, обраний більшістю. Ко-муністами і тими, хто їм симпатизує. Як Ви вважаєте, яку роль аюкунує Компартия України, найчисленніша і найзгуртованіша сьогодні, як би її не критикували, у становленні саме реального суверенітету?

— Коли я працював у Центральному Комітеті, то підтримував позицію, що Компартия України повинна мати власний Статут і Програму. І мав багатьох однодумців. І з'їзд партії прийшов до цього. Бо комуністи зрозуміли: якщо Компартия України не буде мати своєї власної програми, свого власного Статуту, вона не зможе до кінця відстоювати суверенітет республіки. З'їзд засвідчив, що Компартия України стала парцією суверенної України. Це я означає, що вона відмежувалася від загальнопартиїного процесу. Бо є загальна ідея ідея соціалістичного вибору, є загальна ідея програми аселі нашої партії. Але ми сказали, що саме будемо відстоювати і кого представляти.

Ще на першому етапі з'їзду і до цього на пленумі ми прийняли заяву про суверенітет України. Ще коли інші нічого офіційно не оголошували. Якщо ви порівняєте нашу Декларацію іа рашіне прийнятою на з'їзді заявою, то знайдете там дуже багато спільного.

Це свідчить, що комуністи України за суверенітет, тільки вони хочуть, щоб ця суверенітет набувала поступово. І не засобами нетерпимості.

Комуністи — за реальний розрахунок розстановки політичних сил, врахування реальної ситуації, реальні зв'язки: культурні, економічні, соціальні. Щоб не розривати по нікому, а приборкати те, що відкило і заважає. Залучитися, таким чином, життєстійке. Це — нормальний процес. Я не хочу сказати, що всі комуністи думають однаково. Компартия України — це три мільйони людей. Але більшість у партії — за прогресивні рішення. Як Голова Верховної Ради буду захищати прийняту Декларацію, тільки в мене ніста чіткі сил. Розраховуючи і на підтримку парламенту, і своєї партії.

Вн говорив, я пам'ятаю, на сесії, що демократичний процес в партії вже привів до того, що кожен її член має свою думку і відстоює її. Ті, хто подумав, що Компартия відпала і вже не підніметься, помилилися. Це сила, реальна сила. Комуністи в уряді, в Радах, в колективах. Дійсно, якщо вийдуться, процес відпала, але залишиться те прогресивне, що має бути.

— Мій наліт теж з ним пов'язаний. На одній з телепередач «Депутатського каналу» був такий запит: 1954 рік — Договір з Росією Богдана Хмельницького, 1990 рік — Договір з Росією підписаний Леонідом Макаровичем Кравчуком. То чи не будемо ми, дитяв глядач, вулиці називати іменем Л. М. Кравчука. Я відповім, що не заперечую. Бо Договір з Росією 1990 року дійсно існує. А до того, як була Богдана Хмельницького. За впадою про протекторат Росії над Україною, а тепер маємо Договір між державами.

— Не знаю, як там буде з вулицями, але Договір той — велика подія. Вік в історії лишиться. Це не парад суверенітету, і смішки центральної телепрограми «Намедни» були зовсім недоречними. Та, зрештою, сміється той, хто сміється останнім. Ми уклали реальний політичний і економічний союз двох суверенних держав. І цей Договір працює. Нам з Сльциним, Фойніку з Сильєвем стало зрозуміло легше вирішувати асаміні проблеми, астановилися справді ділові контакти. Давноми один одному, знаходимо спільну мову. Далі підемо аглібо. Укладуть договори підприємства — і буде нормальна робота. Це. (Закінчення на 6-й стор.).

ДЕРЖАВНИЙ КОМІТЕТ УКРАЇНСЬКОЇ РСР ПО ПРЕСІ

СВІДОЦТВО

про реєстрацію

періодичного друкованого видання

Серія КД № 1

Дата реєстрації 18. вересня 1991 р.

Назва видання Голос України

(повна назва)

(або скорочена назва)

Вид видання 1991 р.

Місто (населення) Львів

Шановним нашим
переплатникам,
усім друзям,
читачам і авторам
«Голосу України»

Ще новорічне привітання і завершення хочається почати з побажанням найкращої ядкості тим нашим друзям, з якими ми виходимо на дорогу — 132 тисячам переплатників «Голосу України». Ми високо цінуємо вашу довіру до нас, адже ви передплатили газету, якої ще ніхто не бачив. Ми зробимо все, що в наших силах, аби не обманити вашого довіря і не давати задовольнати собі нових друзів. Ми розуміємо, що зробити це можна тільки я один засіб — лисати правду, якомога об'єктивніше відображати ті складні процеси, що відбуваються на Україні.

Ми будемо прагнути, щоб «Голос України» звучав на своїй ноті, не користуватися ніяким скомолюваною партійною, а лати лише одну мову — лашуні істини.

Ми ще не можемо сказати, що на сьогоднішній день редакція має все необхідне для оперативного висвітлення подій. Сучасні засоби зв'язку та обладнання — все це ще не лідою. Належдоування контексті з назавжди журнالیстам Заходу для отримання інформації з першоджерел — ця тільки розпочалася. Далеко не в усіх областях України є сьогодні наші познаножи представники — власні кореспонденти. Добір кадрів триває.

Але з кожним днем, з кожним номером ми відчутно ставитимемо не ноги, адосягаючи лашунімо нашу і нашу газету. Наші ідеали — суверенітет України, загальнолюдські цінності, захист прав трудової людини, повага до всіх націй, які населяють Україну. Намас для нас ні аліпів, ні іудей, а є — людина.

Хай щастить вам, дорогі наші друзі і читачі, у Новому році хай усміхнеться доля прекрасній нашій єдиній матері-Україні.

Коллектив «Голосу України».

і. Місцеве ін-
мерційна агент-
ствомлення об-
ізації товариств
я» знімає пуб-
рієм «Где так
человек?» —
апіських розпо-
сієв. У тій намі-
суборубі загину-
адцять тисяч за-
ієв до п'ятого
а голубі акрани
агентства.
му — облесна
онду милосердя

ініціативою за-
моріалу» міськ-
ияв рішення про
пам'ятника та
ую, а також ступі-
ці, а також озащо-
впіння ІКВС.
ИХАЙЛЮТА,
кореспондент
країни».

коменітні ділі.а
ні ковбасн, ба
сало — житлі
кого району від
гготовляти на в
омашніх умовах,
одерському під
зготівлі, пере
візації продукції.
Нового року
ося багато влес
х фарм. Нерід
я сгилли сотан
го вистачило - й
для
ВОР...К.
кореспондент
рвін

вдв прикредон.
нилі і старший
«Вісне Немец.
інструкції що-
було», — твер-
дів.
онремого кон-
снського пункту
О. Варнавсь-
аконічним;
даних з пору-
у моєму роз-
мема.

Пам'ятаєте, як у застіяні часи, коли все стояло на полицях магазинів і бери скільки хочеш, зустрічали Новий рік? На годиннику ще дванадцяті немає, а нетерплячі вже спішають за стилі долають:

— Шампанського!
Це було, було...

секрет. Слід-
ую.
ете побажати
посу України?»
сягнути 300-
бежу в перед-

ме 300 тисяч?
шов в «КоЗу».
ла 170 тисяч.
я, яні сенсації
а рони нас не
оли газету пе-
00 тисяч чоло-
к різко почав

за бесіду. З
Козьма!
Бесіду вів
ЛОДИМИРОВ.

Музики, грайте!
Зачаруйте грою!
Нам вечір цей
Солодший од

Вино

Жіночий одяг
Так блищить,
Як зброя!
Тож вип'єм
За роззброєння
До дна!

Степан ПУШИК.

Як сержант капітана затримав

Тюрме — діло темне. А в темноті всяке буває.

У Луцькому слідчому ізоляторі проходив одного дня операція «Щит», тобто вивчення служби за посланим режимом. Начальник СІЗО капітан внутрішньої служби М. Івчик захотів вийти за ворота. Та контролери виявили пильність:

— Ви — п'яний!

Начальник вибухнув прерадним гнівом й спробував було повернутися до свого кабінету. Але його туди не пустили.

«Почесний» ескорт доставив капітана у маркодиспенсар. Тут спеціалісти підтвердили візуальний діагноз підліглого.

А далі все — за звичним сценарієм. Зосім тверезого молодшого сержанта М. Мицюка, який затримав капітана і супроводжував на медитеразвин, з органів МВС вилупили. Саме за те, що супроводжує, бо служивши статутом цього на передбачено. М. Івчико після такого потрапання не дали відпустку і ув'язнили.

Перший — безробітний, другий працює в тій же системі, правда, за межами області.

І правильно. Бо молодший сержант порушив такі правила статуту підлегло:

Андрій БОНДАРЧУК,
власний кореспондент
«Голосу України».

ських сортів. Можна було б і при цій сировині більше випускати ігристих вин, та не аністає пляшок, корків, етикеток, фольги, клею...

— Так і з натуральними винами теж погаво! Розповідають, що коли приїздив до Києва Р. Нісон, на прийомі його пригостили херсонським «Оксанитом України». «Чудове! — вигукнув колишній президент США. — Купую асе!». І ніби йому продала. А вже пізніше дійшло, що воно виводить з організму радіонукліди і тому входить до радіоно єміяної атомних підводних човнів. І чорнобильця воно потрібне!

— Що продані — то ви-
гада! А сухі вина, особливо
у червоні, дійсно корис-
ні. Але у нас винозін-
стві нічого. На жалі, за час
антлгологічного напівнічї дуже
постржджали червоні сор-
ти винограду. Тому виробни-
цтво «Оксимиту України»
снориталося в осесубліці з
245 тисяч до 49 тисяч дека-
літрів. А на своїй батьківщині
— у Херсонській області
— воно тепер майже зовсім
не виробляється.

— Шкодв, безперечно. А що з коньяком? На новорічне свято не звадило б і його чарчику...

На жаль, коньячне виробництво також зменшилось майже на третину. Раніше за рік у республіці валоаий випуск його становив 1300—1400 тисяч декалітрів, а нинішнє 960—970. Знову ж таки, не вистаєє сировини, пляшок, дубової тари...

— Невдавно у продажу з'явилось кілька тан званих місних напоїв — «Виноградний», «Світязь». Одні кажуть, що це навазська «ча-ча» на український лад, інші звертають: звичайнісінький самогон!

Найп'є "Виноградний" ка-
сисла нам Азербайджан. А
«Святязя» ми стали вироб-
ляти, щоб зберегти трудо-
ві колективи підприєм-
ств, де зупуслили натураль-
ний вину. В основі цих міц-
них напоїв — спирт-ректифі-
кат з виноградної сировини,
доведений до певних конди-
цій спеціально пом'якшеною
водою з додаванням настоїв
грецького горіха, екстракту
дуба, цукрового сиропу. Та
треба боятися не Іх, а так

званих «вини» колгоспного виробництва, яких тепер стало менше більше. Нещодавно перестали існувати. Здебільшого це, як вважали, чорні і сирі, нім відінок і неперемінні запахом ріднини, які можуть викликати отруєння і захворювання. Тільки «винокурні» глід негнійні закрити. А долівкою високісних марочних українських вин, зокрема, шампанського, в інших районах Був би тільки виноград...

— Ходять чутки, що я цілих зростаю...

— Так. Закупувельні ціни на окремі види м'ясоїдних сортів винограду дуже збільшено майже в два-три рази. Якщо врахувати ще підвищення ціни на паливо, електричну енергію, транспортні витрати, то ціна на один кілограм винограду і сичка, то її роздрібні ціни на вино, мабуть, не будуть настільки високими, як в інших країнах. Але це — комплексна проблема. Якщо в державі не створять уряду. Отож, не можна сказати певно, що в наш час певний час переходу до ринку по кризисі шпашаєногого не підмощать і нашої з вами нинішньої. І все ж — будемо оптимістами!

— З Новим роком! З новим щастям!

Бесіду вів
Володимир ЧЕРКАС.

ЛАУРЕАТ РОКУ—ЛИТОВЧЕНКО

Журналісти України називають найкращого футболіста республіки

Наша газета аперше у республіці проводить конкурс-референдум з метою визначення найкращого футболіста України в сезоні 1990 року. Журналістам, які висвітлюють футболну тематику в місцевій та республіканській пресі, на радіо і телебаченні, пропонується казати трьох, на їхню думку, гідних кандидатів.

На це наше звернення відгукнувся 41 журналіст з 24 дружованих видів, Укрінформу, інформаційного агентств «Новини», радіо і телебачення та інших журналістських органі-

За перше місце кандидатів враховувалося три очка, за друге — два, за третє — очко. Учасники опиту назвали прізвища 14 футболістів, які виступають у глибоких вищій лізі дехто, щоправда, вже грає у зарубіжних командах).

Сьогодні ми сердечно вітаємо колишнього
ізахашика нийського «Дикамо», а нині
раваця грєднього «Олмпіакоса» Геннадія ЛИ-
ОВЧЕНКА, який журкалістами названий най-
ращим футболістом Укрїни минулого року.
Геннадій Литовченко зібрав 19 перших
ісць, 5 других і 2 третїх А в підсумку —
9 очок

Друге місце посів нападаючий з київського «Динамо» Сергій Юран, зірна якого сплхнула під завісу сезону. У нього — 60 очок (1. 7, 13).

На третьому місці ще один представник ФК «Динамо» (Київ) — захисник Ахрік Цвейба — 53 очка — (2. 6, 5).

Наступні місця посіли: Олег Кузнецов («Динамо», Київ) — «Глазго Рейнджерс», Шотландія) — 19 очок, Олексій Михайличенко («Динамо», Київ) — «Сампдорія», Італія) — 8, Микола Кудрицький («Дніпро», Дніпропетровськ) та Іван Гецько («Чорноморець», Одеса) — по 12, Олег Протасов («Динамо»,

Київ — «Олімпіанос», Греція) — 9, Віктор
Ланов («Динамо», Київ — «Апелс», Ізраїль)
та Андрій Канчельскіс («Шахтар», Донецьк)
— по 7, Володимир Безсонов («Динамо», Ки-
їв) — 5, Андрій Сидельников та Вадим Тищен-
ко (обидва — «Дніпро», Дніпропетровськ) —
по 2, Борис Деркач («Динамо», Київ) — 1.
(Інтерв'ю з Г. Литовченком читайте на
15 стор.)

НА ГАЛЬМАХ ПРИСКОРЕННЯ

А все почалося, мабуть, зразу ж після аварії. Тоді чимало говорили про «масштабність», «розумний підхід», однак вже у травні 86-го кознула думка про «відродження» Чорнобильської атомної. Чи треба було це робити? Адже раптове мовчання станції достоям явного квіткового ранку не вивело з ладу навіть невеличкий підприємства польського містечка. На чому тоді стояли люди, які голоси і друкованим словом заклинали до героїчних зусиль? За що покласти здоров'я молоді, це молоді люди, які майже вручну приробляли енергетичного монстра?

Факти свідчать: ніхто на той час не мав бодай якогось обгрунтування або наукового прогнозу щодо майбутнього ЧАЕС. Треба чи не треба «відроджувати»? Одразу ж і одностайно стверджували — треба! Що це — політична сліпота чи щось інше?

Смішно гадати, що такі рішення приймаються без «вищого» схвалення. Як істину мови із сторінок «Правди» Герой Соціалістичної Праці А. Петрос'ян, який майже за безцінь гнали за кордон. Чорнобиль це раз показав: панує не здоровий глузд та економічний розрахунок, а, перш за все, ідеологічний престиж. Адже аварія вагомо ставила під сумнів гасло про «всесобічне прискорення».

Історія погине все. Однак, виникаючи в тумані Чорнобиль, треба, нарешті, вчитися бачити не тільки головне, а надто

тітка проїдання національного надбання, містифікація неіснуючих успіхів мертво припнули країну. Застій, віз і є застій. Та хіба можна заіржавілий віз гнати під гору? Добрий хазяїн ставить цей віз на колосі, починає переїздити по дощечці, змашувати осі. Тільки потім брати до рук ідеологічне пужало.

«Ми всі йшли до цього...» Сказано про Чорнобиль. Але хто віз нас?

СПРАВА «ЛІКВІДАТОРІВ»

Два роки тому авторів цих рядків довелося відстоювати у басних київських чиновників відділення промислової патології — лікарню для «ліквідаторів» чорнобильської аварії. В будівлі з боксами та відповідним обладнанням мали заснувати установу лікування осіб, хворих на СНІД. Моєлюб, чорнобильцям і так досить уваги.

Про що «увагу» знає тільки той, хто з нею стикався. Тепер не винадовою вимагають до відповіді директори академічного інституту біофізики Л. Ільїна. Це він оголосив концепцію про «безпечне радіаційне накопичення». В унісон йому — колишній міністр охорони здоров'я УРСР А. Рома-

нчук — скільки і чого втратили? Спеціалісти стверджують: витрати на ліквідацію наслідків перевищили вартість будівництва ще однієї станції. Це — мільярди карбованців. Однак кічка справи не видно. Маємо проблему переселення, масові клопоти радіоактивних «могилиників», є проект очищення «саркофагу». Але щось не чути про головне — прагнення союзних органів зробити це найближчим часом. Навіки. Вже писали про те, що Чорнобиль перетворився у «годинницю» для різних нонор. Камуть, навіть друкарню суди на підвиги оклад викликали аж із Хабаровська.

У свій час, щоб не їхати на мешкання до Славутича, долава партитонів ватажок комуністів ЧАЕС. Своя сорочка ближче до тіла. Далекосхідний партією зрозумів: рано чи пізно ставши зупинити. Крути йшли двісті тисяч. Позичка відомо, але куди двісті тисяч станції і нове місто, яке збудовано на брудній цегельній плямі? Відповідь на це не маємо навіть після відвідки Чорнобиль Президентом СРСР. Так хто тоді підкаже людям вихід?

«ГОДИВНИЦЯ» ДЛЯ ЧИНОВНИКІВ?

або Про поневірання «ліквідаторів»
і торжество бюрократів

— другорядне, яке не зовсім вигідне тлумачам історії. Але погляньмо на події початку 1986 року. «Вітер зміни». «Відчуття нового». 27-й з'їзд КПРС, який завершився за місяць до аварії. Гортаю сторінки матеріалів з'їзду, пересвідчуюсь: в них немає навіть і натяку на перебудову. Є одне поняття — прискорення! Тобто різкий ривок вперед, курс на вирішальний успіх людей, які прийшли до влади після тривалого застою. Якщо наблистатися до політичної схеми вже на кінець 1986 року, на конкретну атомну станцію, де, як і скрізь, потягеньку дрімляли, то стане зрозумілим той раптовий поїзд до нових трудових відзнак, який, гадаю, і призвів до аварії. Зважимо, що директор станції В. П. Бреханов теж був у Москві на з'їзді, теж аплодував новітнім спрямуванням. Той же А. Петрос'ян мовив згодом: «...на Чорнобильській АЕС вели експерименти з турбінною без зупинки дій з науковим керівником, головним конструктором, головним проєктувальником». Чому? Не тому, що люди знали — на поділ узгодження треба місяці. Який же чином «прискорюються»?

На суді в Чорнобильській головний інженер ЧАЕС ніяк не визнавав свою провину. Хоча фантів було достатньо, однак щось підсвідомо не давало йому морального права взяти на себе відповідальність за скоєне. Йому, мабуть, здавалося, що відповідальність повинні поділити з ним інші... Воно рабоби, які тоді потонули, поїзди, які зішли з рейок, зірваний атомний блон — не тільки пам'яті застійного періоду, але і раптового прискорення... на гальмах. Прак-

тенько твердять, що після аварії «стан справ на Україні навіть поліпшився». Звісно, не всі Чорнобиль, але не можна власне не виміряти диспозиції думки віддавати за істину в останній інстанції. Може, і краше стало, коли почали мити брудні вулиці міст, але випрати радіаційний слід на нашій землі не споро вдасться. Однак під ці «веселі» вправи в слові вже знайшлися державні діяти, яким здалося, що з Чорнобильм вже поінчили раз і назавжди. Тому без вагання зробили спробу позитивуватися, забрати у людей останнє — сто ліжок у лікарні.

Та хіба тільки лікарні? Вражаючо була зовнішня голодують шахтарі! Багато хто знає особисто, бо бачив, як самовидцями йшли вони під землю, під гинучий реактор, щоб врятувати нас з вами і цілий світ. Тепер ті, хто вивозив свій національний обов'язок, змушені ходити перед чиновними столами, добуваючи довідки, підписи, посвідчення... Хіба так їм повинні віддячити?

І ось на тлі замовчування, секретності з'явилася нова практика. Тепер хворобу треба доводити. За допомогою паперів, довідок і посвідчень. Головний документ — доза опромінення. Щоб отримати його, треба звернутися до спеціалістів ЧАЕС. Як це зробити, якщо в тій самій станції, а з'їзд у зону охороняється? Кому пошастало, той дивав. Хто дивав довідку, має право подати документи на номію. Хто пройшов і це, має право на пільги.

Про що мова? Ліквідація наслідків аварії а першого дня і до сьогодні відбувається при повній юридичній незахищеності людей. Всі правові установи відтиснули «магічне треба». Профспілки всіх рівнів не схамулилися навіть після гололодок. Постає питання: до спеціалістів ЧАЕС, чи до чиновників? Пільги мають ефемерний зміст. Скажеться, чи може людина ними користуватися, якщо не має головного — посвідчення учасника чорнобильських подій?

Ми можемо знати правдиві винних, але чи не краще знати приріще жолого, що спокрутував чужий гір і врятував Україну?

СТЕРЕОТИП СТРУКТУР

Однак слід повернутися до спекулятивної ідеї «відродження». Чи маємо сьогодні

Звісно, є спроби вплинути на події. Але як? Ось постановою уряду республіки № 284 від 25 вересня 1990 року створено Державний комітет УРСР по захисту населення від наслідків аварії на ЧАЕС. Серед завдань нової структурної одиниці — фінансування робіт, контроль за матеріально-технічними забезпеченням, координація зусиль...

Що ж, не гірше, ніж у інших. Все, як треба. От тільки сумнів викликає сама побудова комітету. Таке враження, що створювали його на копіювальному верстаті. Управління по радіаційному захисту, управління по капітальному будівництву, управління... А це значить, що є начальники, а це заступники, а в них свої підлеглі, а у підлеглих ще підлеглі... А що робить підлеглі, знаємо, і що роблять начальники — теж відомо.

Отже беруть сумнів, чи не маємо ми ще один бюрократичний апарат? Мати «чорнобильське» міністерство, ще не значить отримати дієвий механізм подолання наслідків аварії. Бо такий механізм у особи союзних відомств вже «попаяв» свої можливі вості.

Пішла навіс і громадська турбота про людей, які віддали здоров'я, а то і життя на атомному зграйці. Наприкінці, у грудні минулого року воїни чорнобильці, вважаючи за неефективну діяльність Союзу «Чорнобиль», президентом якого є В. Шовіношкін, вирішили створити окрему організацію. І на це, мабуть, є підстави. Бо номерні діяльність союзу (підготовка професійних наменівців т. ін.) якимось відтиснула нагальні турботи «ліквідаторів».

Коли ж бо ми зрозуміємо: Чорнобиль — то не просто катастрофа. То біда вселенної. Гріха і неординарна. І братися за неї потрібно не екскурсійними президентськими наїздами, не «структурними», а єдиним і копіливим розумом.

Чи є він у нас? Впевнений, є. Бо є народ, якого ця біда зачепила. Він і зародився, як готівка. Аби не заважали...

Леонід САМОЙЛЕНКО.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Самойленко Леонід Григорович — асистент головного редактора газети «Голос України». Закінчив Київський державний університет імені Т. Г. Шевченка. Працював у «Робітничій газеті», на республіканському радіо. Лауреат премії «Золота перо», міжнародний журналістський конкурс журналістів СРСР за висвітлення подій після аварії на Чорнобильській АЕС.

Леонід
САМОЙЛЕНКО

Чому канцлер забив пенальті?

ДЕЯКІ РОЗДУМИ З ПРИВОДУ ПРИВІЛЕЇВ

Савцов Володимир
Якович. Народився у
1937-му [що сиромо-
важко одійшло із сід-
лики півня того суми-
ро року]. Людина —
последно. Поваж невя-
тіяку [за значитом часу
на численні відрахуно-
ки до Союзу і за кордо-
ну ітудіти і в акад оди-
но ітудіти, де розташо-
вані редакції республі-
канських газет [та й Ки-
ївський Інститут народ-
ної господарства, який
колись замишчував, зви-
чайно андію з вікна наба-
ту]. Мандатів Історично-
му. Автор семи кни-
жок, зокрема, про
збірники фінансів і фін-
ансів, публіцистичні
написи. Нині — редак-
тор міжнародного відді-
лу "Голосу України".

Чесно скажу: ному ян, а мені вже набридло слухати всі ці теревани щодо приваєлів і соціальної несправедливості, відразу як тільки в констатувалась, відразу як тільки заткнули очі заплющують. Проте доволу такому становищу не всидиш. Отже, вирішив я вершити решту душею відпочити і — десь тижня три тому — «увімкнути» абсолютну нейтральну телепередачу: футбольний матч між збірною командою СРСР та мюнхенською «Баварією». Діялось, а там федеральні канцлери Г. Коль пенялись б'є. І так, знаєте, майстерно, що м'яч — в одній кут вола, а голкіпер — у протилежній.

Ну, думаю, зараз починється: обійми, тепліни над трубиною, слези радощів з-під завжди похмурих тринерських брів. І — ви знаєте — сильно помилились. Гравці нащадка не щують, а — все навпаки: герой матушки гідно поправляв шарфа, недболаха у бін невдаха-воротаря і майже тут-таки вручас нашія делегацічк на мільйон марок для радянських ветеранів, інвалідів та жертв Чорнобиля (не у памфлетному контексті буде згадану).

Ото сидку я та думаю: яної ж еве-
рстівської встоти сягнуло на Заході
«телефонне право»? Захотів голова ви-
конавчої влади держави вийти на по-
ле і пенальті пробити — і влучив-та
ні у ворота, як за спецзамовленням.
Це ж сильний радників, помічників та
простих клерків цю операцію, напевне,
не, готували? Як назвали древні: «Ім-
'ім — деліс»?, не йнаше.

І от тільки-но виринів я червого тичинцят палець до соціальні виразнішого світу, як возмизув поглядом по канадський газеті. А там — коротенька історія про державного міністра у справі фізичної культури та спорту Ж. Шаре. Виринів загалом урядовцє допомости одному гамтепшій легкостатичнийх тренері (не родичеві і навіть не однофамілицеві) потрапити до складу престижної команди на Ігри Співдружності нації: зняв трубку і намагався зв'язатися з суддею, який розглядав прозов загалданого тренера, спрямований проти спортивних зловмисників, якого до цієї команди не включили. Але суддя з міністром... навіть говети відмовився. Скандаль! Міністр назавжди залишив набити. За що хитпється, всенаясданого спортивного керівника — та й у відставку? тільки за те, що, згідно з гамтепшійх законами, жоден міністр, окрім міністра юстиції, не має права спливатися з суддями!

А може — зачаралася мені у голо-
думка — і за канцлера з «Його» па-
палі? Ніхто не турбувався? А во-
тар — без будь-якого директивно-
дзвінця — просто-напросто «спійм
мишу»?

Памфлет

До речі, про тварин. Не можу сказати, що я їх не люблю. Але подовголі (їх же) не розумію. Тан само, як і ситуацію, що навколо них створили природи складається. Наприклад, у штаті Вайомінг. Маю на увазі рибальство державного секретаря США Дж. Бейкера і його радянського колеги Е. Шернардзана. Питастесь, мають вони право відпочити з вудками у руках після нільданих на них пружинних переговорів? Так, мають, немає проблем. Але тільки якщо не буде, зарпощиччя нашого міністра «на Фольє», глава зовнішньополітичного відомства американської супердержави купувати візи, і гостей за десять доларів на часовий ліцензій на ловлю риби. До речі, ці придбали перекладачеві, той вудки не торкався, проте, чортів силів), арозуміти не можу.

У, звачайно, я далений від думки, щоб тієї форелі напередодні подзвонили і попередили: «Будь-що — ялюбав!» Не все, звачайно, настільки привітливо. Але — щоб отак, запросто, держсиретарські гроші — та з власної кишені? І взагалі, на гірський річці, вдалені від спецрибгоспів, «будувати ночівлі рибаблизь», «закрити» водою мли, мешанці яких довгими роками привичні буквально ставати у чергу до «нервної» худини? Не вірю, як людина повторювати корисей вітчизняної спеси Станіславський...

Втім, і сити шось спорту. Адже то галузь, самі розумієте, специфічна: страсті, азарт та інші емоції. То ж вазьмімо шось більш приземлене.

Приміром, сильно здивував мене сюжет, несподовано побачений на телевізюрі. Там йтаете, місьм. М. Тенчер після своєї заміни замінала урядів. Це п'єдставіло на Даунінг-стріт, 10. Телеперепотери чо сценію детально показували. І — по ходу — популярно пояснювали, чо до загідної відставки призвели такі фактори, як недоволення виглїдїс тамтешньою «перевбудовою», авторитарність курсу прем'єр-міністра, психологічна втома.

Сидїти виборцїс від правління однієї й тієї ж особи. Слухав я, дивився, і от чо впадо у вїчі: біля під'їзду, де сидїли стїс заговоз (лише одні), в який вїстїлося все майно, наїзте прем'єр-міністром за довгий час П. Володарювання, а сама «зализа ледї» прямувала до машини з гордіцїню з відключеною квіткою.

Можє для англичан цей факт і зади-
лившись непоміняти, але для мене
— аж ніяк. Бо, попри усе наднапру-
ження, яміг у піддав аласну увагу,
тан і не зміг «посадити» побачене (як
оту квітучу) у нашу землю. Чн то
увла стала занадто бідною, чн то
з власної вини вмикаю телевизор
тільки тоді, коли зарубіжні «відстави-
ни» із своїх резиденцій вибдждають.
А раптом для їхнього майна і ваго-
воза не потрібно: воно цілком і пов-
ністю на велосипедному багажнику
вмістяться?

Оце написав про власне вид і якості мимоволі згадав фотографії у з'ясуванні журналях, які зображували тодішню главу Американського бюро зв'язку у КНР Дік. Буша (за умови відсутності нормальних дипломатичних відносин — фактичного посла) який роз'їжджав вулицями Пекіна саме цим видом транспорту (бо він їздив користувалася її переважна частина нитацій). Втім, як то кажуть, «це було тоді, а не тепер, і там, а не тут».

А я — тепер і тут, тобто на Заході?

Облищмо публіцистичні «заходи» і звернімося до сухих фактів реальнос-
ті. Так от, німецький закон чітко ви-
значає: шомсичасні виплати Федераль-
ному канцлерові як депутатові парла-
менту автоматично скорочуються на-
всеред через те, що державна служ-
бова машина перебуває в його роз-
порядженні цілодобово. (Отже, заби-
рати згадане вище пенальті пан
Г. Коль Ухав, він те кажуть, «за влас-
ні гроші»).

Брітш, так стоять справи у педан-
тичних мільйонів. А яя — у більш «роз-
винутих» англіїтів? Доводило собі на-
вчати повднення одного з інфор-
маційних агентств: «Найбільша авіа-
компанія «Брітш ейрвейс» прийняла
в рішення покласти ирай прантітх, но-
міни депутати британського парламенту
однієюнальш, полотно, всіхніши у са-
моді «першого класу», незважаючи на
те, що найвищий законодавчий орган
ириати оплачував їхню поїзду лише
у більш низькому «економічному» класі».

...Питиш у ці рядки, а з телевізору
лунає: «Після того, як ми приймемо
Нову Конституцію, все піде на газ
в ряд». Відклав ручку та замислюєся:
як це у нас просто виходить, а голос
— неконструктивно. Була конституція
— раз, поминали її читу згодою,
думом, хоча ніхто не сподобався.
Далі. Далі. Відповідала «червона» ді-
та з грудня переночувала на жовтени
щоб невдовзі (будемо сподіватися)
опинитися вже на ішовму наледдан-
ному арикушу. А от, наприклад, на
Конституції США (за-понас 200 ро-
ків її існування) було введено 26
змінок, а в нас — 26 тупаню-
льбюнь — то там демократія, як бі-
ч не вихажували, взагалі знаходяться
у зародковому стані, бо не має налі-
писаної конституції. Мене, особма
мало перекоує твердження журналі-
ста «Англія»: «Загальний висновок, по-
грунтуються на способі мислення, по-
дей, які ми приймаємо, і на тому, як
ми хочемо спослухувати так: під-
писати конституція має сенс, наві-
що її чинити?»

Проте, так чи інакше, а стає спра-
з соціальними прив'язками на Захо-
вляння у мене глибину стурбо-
вості, хоча б з огляду на наведені в
ще факти. Та людина я маленька,
і поліпшити ситуацію можу тільки
мріях.

Ви знаєте, виникають різні думки з цього приводу. От і зараз, відповівши до новорічного настрою, дозволю собі бодай на хвилинку уявити вашого понірного слугу назковим, але всемогутнім Санта Клаусом.

Звичайно, на створення, як тепер модно говорити, концептуального підходу до вирішення проблеми приватизації та соціальної справедливості «бутром» не наважуюсь. Вітім, деякі наміти вже ж тини маю. Ну, прином, варто збільшити кількість куитів на бензин для автомобілів нацира або дозволити державному гараєві приймати гостей за рахунок Товариства мисливців та рибалок США. Слушною мені (як Санта Клаусів) здається й ідея обміну президентом матеріального плану: Берлінк рається подарувати (самі знаєте, му) свій стратегічний продовольчий запас. А що, колін б столиця булаиної радянської республіки (або й Союзу), враховуючи економічні тити, пов'язані з об'єднанням Німеччини, відповіла аналогічним жестом. Бік когось з татишних міст-побратимів?

Є й інші думки. Проте вислов
їх своєму колезі — Дідові Мор
не наважуюсь. Чому? Скажу чесно
боюся вяртатись на саираментал

Інформ-шоу

Покарали порушників

Лише дев'ять років зазнало Віденськомуніципалітету, щоб перетворити місто в одну з найчистіших європейських столиць. Так, вини в повітрі двоохвирих сірких замінилися чистим повітрям різь. Цього вдалося досягнути завдяки укороченню природоохоронного заповідства. Лише за півріччя було проведено майже тисячу незапланованих розслідувань порушень екологічних законів. Внаслідок чого 345 порушників притягнуто до суду. Частина з них дістали різні строки ув'язнення, інші ж відбулися штрафами розміром до річної зарплати, які, звичайно, платили за власної волі.

Грабіжники із Заходу

Прохороваці органи колишнього НДР вийшли на різким зростанні пограбувань банків, осаджені на та поштових відділень, яких лише за один місяць стало більше, ніж за всі 40-річчя історії країни. Причинна Влада не вийшла на всі сторони «банди» Німеччини. Гравітационно-гастро-перні з західних районів діють зухвало і професійно. Користуючись спокійно оснащеною місцевою поліцією і відсутністю сучасної сигналізації, вони без особливих клопотів крадуть валюту, а також погоня нагано на потужних пі-музиках, залишаючи по-ліцейські «Ладі» далеко позаду.

Майже
як людина

Манекем, який створено в дослідницькій лабораторії Бетатського інституту в США, подібний до людини на пиш-пературі тіла, дива-вертається потім, ру-ає нічіннями. Керу-чим диво-манекемом ім'я Менні комп'ютер, а призначений «штуктний чоловік» для виробов-ваних захисних костюмів в екстремальних умовах.

